

LEUL BUCLUCAȘ

Sunt un copil cuminte (zic eu) și pot spune că sunt vesel și fericit. Dar aș putea fi și mai fericit dacă aș avea un animal de companie. Văd în jurul meu copii care au câine, pisică, broască sau papagal. I-am scris de atâtea ori Moșului, mi-am rugat părinții, degeaba însă.

Tot aud că ar trebui să aștept până vom avea o casă mai mare. Păi, am să cresc și eu mare până atunci, nu? Și o să-mi cumpăr singur și câine, și pisică, și papagal, poate și crocodil. Of, ce să mai spun? Mă resemnez, asta este!

Într-o zi, bunica m-a întrebat:

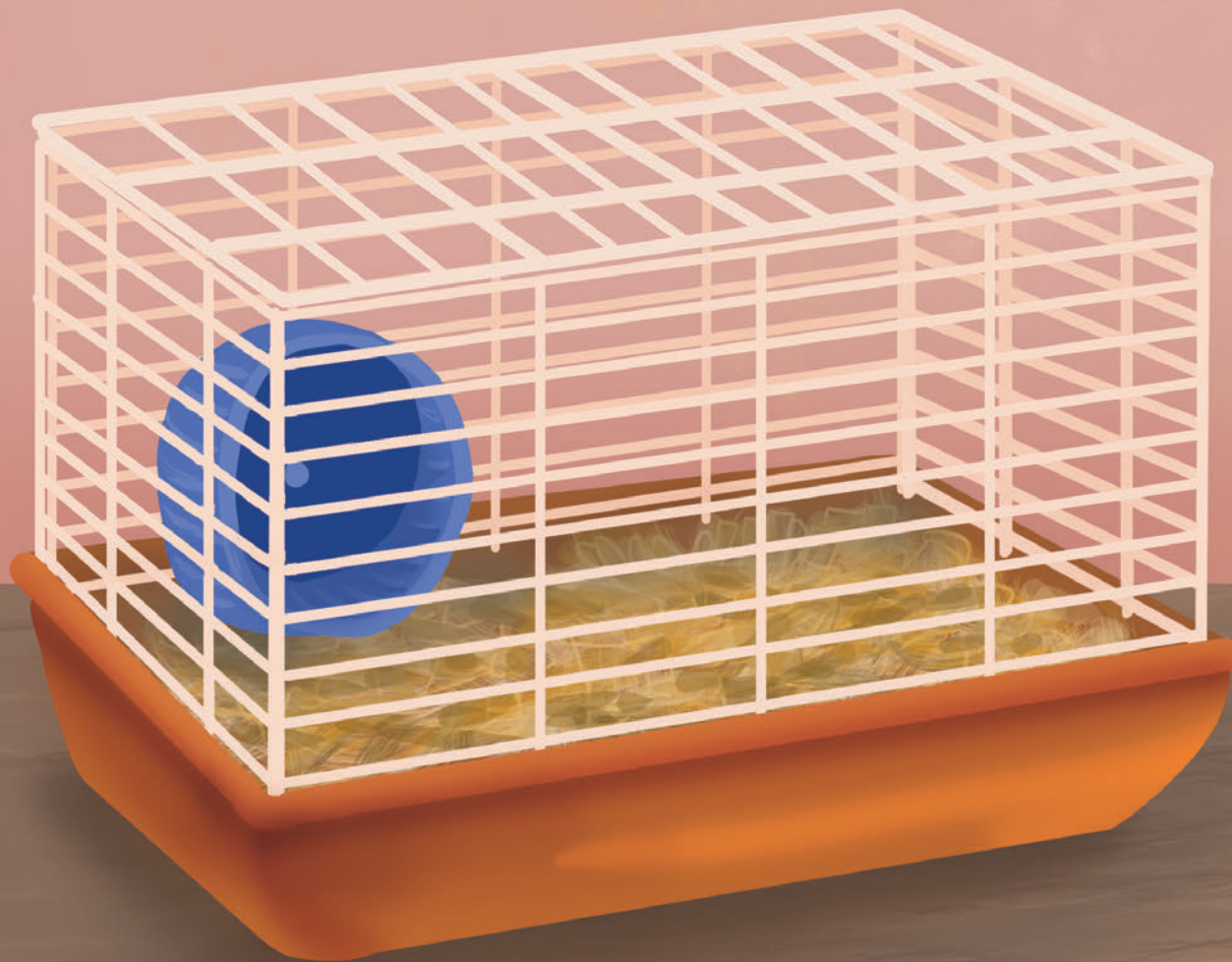
— Te-ai gândit ce îți dorești? Se apropie ziua ta și trebuie să știi ce vrei.

— Știți cu toții ce mi-ar plăcea!

— Ești destul de responsabil să îngrijești un animal? Asta presupune să ai multe îndatoriri. O grijă în plus!

„Vai de mine“, mi-am spus. „Cred că am să primesc un animal mare, fioros, ce mai încolo și încoace. Sunt sigur acum. În sfârșit, mi se împlinește dorința! Ce o să mă mai laud în fața prietenilor mei!“

Abia așteptam, număram zilele rămase. Când a sosit ziua mea, am primit din partea familiei o cușcă mică. În ea.... un șoricel mic și speriat! Un hamster. Bravo mie! Ce noroc chior! Mai mic decât ăsta se poate oare? N-am spus nimic. Nici colegilor, bineînțeles.

Am început să mă joc cu el. Dar fără prea mare chef. Șoricelul era vesel. Parcă nu înțelegea nimic. Nu trebuia să fac mare lucru. Îi puneam apă și hrană. Îi schimbam așternutul la câteva zile. Îmi închipuiam cum ar fi fost să primesc un leu, de exemplu. Ce grozav! Cum s-ar fi speriat colegii pe care i-aș fi invitat la mine. Ce s-ar fi înghesuit toți să vină și ce mândru aș fi fost să îl scot din cușcă, să îmi aducă mingea!

În schimb, m-am ales cu inofensivul ăsta mic!

Dar să vedeți ce catastrofă! Nu veți crede ce-am pățit! Într-o zi, i-am pus apă și am uitat să închid ușița cuștii.

Eram în curte și răsfoiam plictisit cartea de limba română, când aud mare gălăgie, țipete, vase sparte în curtea vecinilor. Mă ridic și mă uit peste gard. Doamna Mimi, vecina noastră, era urcată pe un scaun și striga în gura mare. Era vară, ferestrele deschise, se vedea foarte bine.

Era foarte speriată, de parcă o atacase un leu. Pisica dumneai alerga prin casă spărgându-i bibelourile de porțelan, vesela, în vreme ce dumneai striga ca din gură de șarpe:

— Șoarecele, vaai, prinde-l, Fifi, prinde-l!

Atunci am avut un gând sumbru. Fug în casă, cușca goală-goluță!
Afară, scandalul luase amploare. Fifi a fugit după hamsterul care ajunsese la domnul Șerban, vecin cu doamna Mimi. Câinele vecinului, Bobiță, s-a repezit la pisicuța Fifi și a început s-o tăvălească. A sărit gardul și dulăul domnului Săndel, măcelarul. Și-a început o harababură de nu se mai vedea care cu care se încăierase. Au stricat grădina cu

trandafiri, s-au spart piticii de grădină, țipete, ceartă între vecini. Doamna Mimi a avut nevoie de săruri să o trezească din leșin. Domnul Săndel se certa cu domnul Șerban, gata să se încaiere chiar ei din pricina câinilor. Cineva a chemat polițistul din stradă. Acesta fluiera, sporind gălăgia. Ce vacarm! Doamna Mimi a chemat Protecția Animalelor, pentru că era supărată pe patrupezii lătrători că i-au tăvălit pisica. Câinii lătrau, oamenii strigau unii la alții, polițistul fluiera. Circ, nu altceva.

